

Lloyd George tegnapi szenzációs beszédével így végzi fejtegetéseit:

— Annyi bizonyos, hogy Németország semmiesetre sem fogja engedni, hogy valamely idegen hatalom erőszakot vegyen rajta, mert a történelem tanította meg rá, hogy csak az az állam marad fenn, amely képes megvédeni jogait és érdekeit. Jó lesz, ha Londonban és Párisban észbekapnak.

A cikk furesának tartja, hogy a francia sajtó irtóhadjáratot indított Németország ellen Marokkó miatt, mihelyt arról volt szó, hogy Franciaország engedményeket hajlandó tenni Németországnak azokért a területbeli gyarapodásokért, amelyeket viszont a német birodalom rovására szerez meg a francia köztársaság, holott úgy áll a dolog, hogy a francia sajtó penditette meg a kompenzációk eszméjét. Most a *Matin* és a *Temps* tüzet okád emiatt és a *Times* buzgón szekundál. Németország megjegyzimágának ezt a méregkeverést.

Cetinje, július 27.

Selcane mellett tegnap maliszorok és a török csapatok között véres harc folyt, mely a reggeli órákig tartott. A török csapatok igen nagy veszteséget szenvedtek, ezzel szemben a főlkelők csak kevés embert vesztek.

A képviselőház ülése.

— Unalom tiztől kettőig. —

(Saját tudósítónktól.) Ma újra megfontolta a dolgot a vitarendező bizottság és mára csupán névszerinti szavazást engedelmzett.

Az ülés elejétől a szabadságolásokról szavazott a Ház és háromnegyed kettőkor sürgős interpellációt adtak elő a Kovald-ügyben.

Politikai körökben azt a hirt terjesztették, hogy a képviselőház tanácskozásait elnapolják. Ezzel szemben jól informált helyről a „Magyar Tudósító” azt az értesítést nyerte, hogy szünet nem lesz s a kormány elhatározása most is az, hogy a véderőjavaslatok tárgyalását semmi szín alatt nem szakítja meg.

Az ülés után Héderváry Károly gróf miniszterelnök fölkereste Ráth Endrét és megmondta neki, hogy nem figyelmetlenségéből nem válaszolt az interpellációra, hanem csupán azért, mert a vizsgálat előtt nem akar nyilvánkozni, de ő maga is attól tart, hogy a Kovald-gyárban súlyos mulasztás történt. A pénteki ülésen a munkapárti Márkus László szólal föl a véderőjavaslat mellett.

A mai ülés negyed tizenegy órakor kezdődött.

Elnök: Berzeviczy Albert.

A mult ülés jegyzőkönyvének hitelesítése után elnök jelenti, hogy Kovácsy Kálmán, Barcsay Andor és Horváth József szabadságot kér. Javasolja, hogy a Ház a szabadságot adja meg. (Zaj.)

Beck Lajos a kérések felett külön-külön kér szavaztatni.

Felkiáltások: Ismerjük már a formulájukat! (Nagy zaj.)

(Pozsgay, mint humortéma.)

Elnök: Jelenti, hogy husznál több képviselő névszerinti szavazást kért.

Felkiáltások: Neveket kérünk! (Folytonos nagy zaj.)

Lovász Márton jegyző felolvassa a névsort. Pozsgay Miklós nincs jelen. A munkapárton közbeszólnak:

— Hol van Pozsgay?

— A könyvtárban — felelik az ellenzékről és harsogó kacajba fullad az egész Ház. Még meg se szűnik a derűtség, amikor Pozsgay könyvvél a kezében belép. Még nagyobb derűtség támad.

Elnök megállapítja, hogy 36 jelenlévő képviselő kérte a névszerinti szavazást, azt tehát elrendeli.

A névszerinti szavazás eredménye az, hogy a Ház nem adott szabadságot Kovácsy Kálmánnak.

Következett a névszerinti szavazás Pozsgay Miklós szabadságkérése felett.

— Szívesen elengedjük! Elmehet! — kiáltottak a munkapártról, azonban a szavazásnál mégis nem-mel szavaztak. A Ház 117 szóval 19 szavazat ellenében Pozsgay Miklósnak sem adott szabadságot.

Következett volna Egry Béla kérése feletti szavazás. Ezt azonban 20 képviselő kérésére holnapra halasztották. Ugyanez történt Barcsay Andor kérésével is.

Nem kapott szabadságot Bihády Antal sem. Egry Béla és Barcsay Andor szabadságáról holnap határoz a Ház.

A napirend előtt következett a névszerinti szavazás Vertán Endre szabadságolása dolgában. Elsőbben azonban Berzeviczy Albert elnök jelenti, hogy Ráth Endre sürgős interpellációt jelentett be a Kovald-gyár égéséről. Az engedelmet megadta.

A Ház megtagadta a szabadságot Vertán Endrénél.

A véderőjavaslat tárgyalására már nem jutott idő.

(A Kovald-ügy a Ház előtt.)

Következett a sürgős interpelláció.

Ráth Endre ismerteti a Kovald-gyár robbanását és élesen bírálja a gyár vezetőségének és a városi tanácsnak eljárását, melynek következménye, hogy öt ember újra áldozatul esett a szerencsétlenségnek. Kérdezi a miniszterelnöktől, hogy van-e tudomása a robbanásról és hogy szándékozik-e intézkedni a megtorlásról, valamint arról, hogy a jövőben ilyen szerencsétlenség ne történjék.

Az interpellációt kiadták a miniszternek.

Az ülés délután két órakor ért véget.

Páris királynője.

— Ginette Lantelme koporsójánál. —

(Saját tudósítónktól.) A párisi boulevardokon még a nyomdafestéktől nedves külön kiadásokat lobogtatnak a rikkancsok: *Ginette Lantelme est morte!* Az első pillanatban senki sem hitte. Huszonhat éves volt a francia színpad legnépszerűbb művésznője, öt év óta a diadalaitól hangos volt a világ-főváros. És most nincs többé. Valahol a Rajna iszapjában fekszik. Keddre virradó éjszaka egy órakor a férjével Edward Alfréddel, a szociálista *Petit Bluhe* milliomos kiadójával fürdött a Rajnában Emmerch fürdőhely alatt, az ár elsodorta őket, *Ginette Lantelme a vízbe fulladt.* Edwardot ájultan huzzák a partra véletlenül arra menő földmivesek. Ez a megdöbbentő hír egész Párist felrázta. Lantelme több volt, mint egy divatos, felkapott színésznő, az ő művészete, egyénisége, toalettjei, egész lénye a mai modern dekadens Párist reprezentálta. Ahogy a világkiállításra Párisba sereglett idegenek mind megnézték Sarah Bernhardt, úgy özönlöttek most Lantelme hódolatára.

Az Aimeé-yachton.

Edward Alfréd július másodikán indult nagy tengeri kirándulásra a feleségével, Ginette Lantelme asszonynyal. Az utra nagyszerű yachtot építtetett, amelynek a keresztelőjén ott volt Páris. Aimeé névre keresztelték. Előbb Hollandia vizén hajózáztak. Hosszabbidőt sehol sem töltöttek. Tizenötödikén hajnalban Rotterdamból a Rajnán Emmerichbe mentek. Igen visszavonultan éltek. Mindössze három izben mentek be a fürdőhelyre, különben a yachton voltak. Kedd éjszaka türehtelen volt a hőség. Éjjelkor csónakon a part mellé érkeztek, meg akartak fürödni a hűs vízben. Rajtuk kívül senki sem fürdött. Egy fiatal suhanc, Hans Beer vette észre, hogy mintegy két méterre a parttól valaki elhaló hangon segítségért kiált. Föllármázta a szőlőmunkásokat, akik ájultan huzzák ki a vízből Edward Alfrédet, Elvitték Emmerichbe, mert nem tudták életre kelteni. Már jó nagy utat tettek meg, amikor a hullámok a víz felszínére vetettek egy női holtestet. Ginette Lantelme volt. A holtestet megkerítésére ezerötszáz frank jutalmat tűztek ki. Edvárd hatalmas termetű, elhízott ember. Tul az ötven éven. Ő alapította harminc évvel ezelőtt a *Matin*-t, amelyet aztán sok millió haszonnal eladott egy angol részvénytársaságnak. Ginette Lantelme ötödik neje Edvárdnak; augusztus tizedikén lesz egy éve, hogy megesküdtek.

Gyilkosság?

Párist lesújtotta a megdöbbentő katasztrófa hire. Jellemző a közhangulatra, hogy

a kávéházakban gyilkosságról suttognak. Ginette Lantelme kitűnő úszó volt, több díjat is nyert versenyeken. Hogyan pusztulhatott hát a Rajnába? Fantasztikus házaseletet éltek. A színésznőt Edvárd fedezte föl, hat év óta a szeretője volt. Ezért minden szezonban sokat beszéltek Edvárd és Lantelme gáláns kalandjairól. Legutóbb a *Renaissance* egyik színésznének a nevét emlegették Edvárdnéval kapcsolatban. E télen a házaspár egészen elhidegedett egymástól. Juniusban aztán ünnepelesen kibékültek és ez a yacht-kirándulás olyan második nászutazás-féle volt. Edvárdot különben megbomlott idegzetű, beteg embernek tartják, egy boulevard ujság egyszer egész cikksorozatot irt a milliomos lapkiadó perverz szerelmeiről. És Edward nem indított sajtópört. A párisi pletyka arról suttog, hogy Ginette Lantelmet az ura ölte meg.

A masamód.

Ginette Lantelme tüneményes pályafutású igazi párisi karrier. Még hat év előtt masamód-kisasszony volt a Louvre-áruházban. Éjszakáit a kis csunya Ginette a Montmartre-on töltötte, ahol egy harmadrangu kabaréigazgató barátnője lett, aki fölléptette színházába. Itt látta meg Edvárd Alfréd. Néhány hét múlva már a szeretője lett. A milliomos egy előkelő színésziskolába iratta be a masamód-leányt, aki a jómód és nagyszerű élet melegágyában kinyílott, megnőtt, gyönyörű lett, mint egy ekszotikus virág.

A Grand-Guignolban lépett föl először egy hátborzongató apache-darabban. Példátlan sikere volt. Azóta Páris legnépszerűbb színésznője lett. Legnagyobb sikerét a *Gamin* című darabban aratta. Minden toalettje külön divatszennáció volt. Az első pillanatban ellenszenves volt, ezt tartotta róla mindenki. De amint a színpadra lépett, mintha valami ellenállhatatlan varázs lengte volna körül. Kis, gnómszerű termete volt, rut, minden színben játszó haja és markáns ideges arca. Sohasem látja többé Páris.

Nem operálhatnak a szegedi közkórházban.

— Vízhiány, porfelhő, meg egyéb jó. —

(Saját tudósítónktól.) Szólj igazat, betörök a fejedet. Ezt a régi igazságot az juttatja eszünkbe, hogy közigazgatási állapotainkat vagyunk kénytelenek ismét egy kissé szelöztetni.

Első sorban újra csak a vízhiánnyal kell foglalkoznunk. Nagyon sokat irtunk már erről a mizériáról és szinte vízszonyban szenvedünk ennek a kérdésnek a folytonos feszegetésétől, de kénytelenek vagyunk vele foglalkozni, mert Szeged vízhiánya már katasztrófális jelleget ölt.

Megtörtént tegnap az a hallatlan eset, hogy a szegedi közkórházban operációt kellett elhalasztani azért, mert nem volt víz. És ha ez az operáció olyan sürgős lett volna, hogy egyáltalán nem tűr halasztást? Vagy ha hirtelen más megbetegedés fordul elő s vízre van szükség, de multhatatlan szükség, akkor a hirtelen rosszulletet is elhalasztják? Avagy ha hirtelen tűz üt ki, mivel oltják el? Talán majd a tüzet is későbbre halasztják?

Nem részletezzük tovább mert nem a vízhiány az egyedüli közigazgatási skandálum. Más bajok is vannak, melyek kifelé tofakodnak a tollból.

Egy kérdéssel kezdjük: — Ki látta már Szegedet éjjel? Budapest éjjeli életét nagyszerű kuplák teszik csalogatóvá, de Szeged éjjeli életének az ecsetelése még versnek is rossz lenne. Igaz, hogy csak Szegeden vagyunk, ahol az éjjeli életről talán még az a régi jó nyárspolgárius elv uralkodik, hogy tisztességes ember este kilenc órakor lefekszik, a lumpok érdekében meg nem érdemes kedvezni. Valószínűleg ennek az elvnek tudható be, hogy Szegeden a belvárosban, a legforgalmasabb utcákban éjjel két óra után minden lámpát eloltanak. Pedig ebben az